

Arrest

nr. 270 935 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2020 werd ingediend door :

A. C., J. F. (...) (xxxxxxxxxx)

nationaliteit: Colombia

geboren te Turbo op 26.01.1986

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 29.05.2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Deze procedure werd op 15.07.2020 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 2 maanden– was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 en verklaart dat Colombia in dit kader haar grenzen gesloten heeft en dat de inreis van internationale reizigers via luchtverkeer verboden is tot 1 oktober. Er dient opgemerkt te worden dat dit inreisverbod als dusdanig niet meer bestaat. Inreizen naar Colombia is nu wel mogelijk mits aan de gestelde voorwaarden wordt voldaan. Betrokkene toont niet aan dat hij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij niet kan voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden om in te reizen naar Colombia. Hij toont eveneens niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar het uiterst gewelddadig karakter van de situatie in Medellin. Echter, voor wat betreft de situatie in Medellin voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens zijn procedure van verzoek om internationale bescherming in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Medellin. Er wordt aan betrokkene enkel gevraagd om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in zijn land van herkomst. Deze Belgische ambassade is gelegen in Bogota. Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk in Bogota zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn procedure van verzoek om internationale bescherming niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits deze procedure werd afgesloten op 15.07.2020 is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij bij zijn broer en schoonzus verblijft en dat er nog twee nonkels en één tante met hun gezin in België verblijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met deze familieleden voldoende hecht is of dat er enige vorm van afhankelijkheid is die een terugkeer naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Al deze familieleden wonen al zeer geruime tijd in België zonder betrokkene. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Volledigheidshalve kan opgemerkt worde dat uit het administratief dossier

van betrokkene blijkt dat zijn ouders, zijn minderjarig kind en zijn zus in Colombia verblijven (verklaring tijdens de procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming)

Wat betreft de voorgelegde getuigenissen van vrienden en kennissen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (dat hij succesvol geïntegreerd is, dat hij vloeiend Frans spreekt en Franse les heeft gevolgd, dat hij Nederlandse les heeft gevolgd en dat hij ingeschreven is voor een inburgeringscursus) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. “

1.3. Op 11 januari 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A. C., J. F. (..)

geboortedatum: 26.01.1986

geboorteplaats: Turbo

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende op 29.05.2019, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de motieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoek tot internationale bescherming op 15.07.2020 definitief afsloot met de beslissing ‘weigering vluchtelingen-status + weigering subsidiaire bescherming’, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In vier middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel, genomen uit de schending van:

- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 27.9.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;
- De artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikel 35 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Betrokkene verwijst naar de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 en verklaart dat Colombia in dit kader haar grenzen gesloten heeft en dat de inreis van internationale reizigers via luchtverkeer verboden is tot 1 oktober. Er dient opgemerkt te worden dat dit inreisverbod als dusdanig niet meer bestaat. Inreizen naar Colombia is nu wel mogelijk mits aan de gestelde voorwaarden wordt

voldaan. Betrokkene toont niet aan dat hij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij niet kan voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden om in te reizen naar Colombia. Hij toont eveneens niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

Op dit onderdeel wordt een antwoord geformuleerd in de volgende drie onderdelen.

Eerste onderdeel

Artikel 35 van het Handvest stelt:

"Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd. "

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. In de toepassing hiervan moet tegenpartij artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het recht op gezondheid garandeert respecteren.

Richtlijn 2008/115/EG maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" waarborgen.

De bestreden beslissing formuleert geen antwoord op de vraag of de verplaatsing naar Colombia voor de invulling van een formele voorwaarde, in de huidige sanitaire context van een wereldwijde pandemie, wel proportioneel is. Zo luidde de motivering in de aanvraag: "Een verplaatsing voor het indienen van een verblijfsaanvraag, die evengoed ter plaatse kan ingediend worden, zou ofwel onmogelijk ofwel onredelijk zijn, gelet op de ernst van deze pandemie. "

Deze formulering argumenteert dat de verplaatsing disproportioneel is. In de bestreden beslissing is echter geen afweging van belangen terug te vinden. Er wordt niet uitgelegd in welke mate de bestreden beslissing de verplaatsing proportioneel acht in de huidige context.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe artikel 35 van het Handvest in overweging genomen wordt in de context van de pandemie, wordt ook dit artikel geschonden.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de moeilijkheden veroorzaakt door de Covid-19 pandemie, stelt de bestreden beslissing:

"Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. "

Dit impliceert dat verzoeker had moeten aantonen dat een terugkeer in zijn geval onmogelijk was. Deze motivatie schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn niet de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State legt, in zijn arrest n°88.076 van 20.6.2000, het volgende principe vast:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9,alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (zie hiervoor ook RvV nr.260.392 van 9.9.2021)

Op het moment van indiening van de aanvraag was het voor verzoeker onmogelijk om zich naar Colombia te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was. Vandaag is de reis voor verzoeker niet onmogelijk, maar deze blijft wel bijzonder moeilijk. Elke vliegreis vormt een contaminatierisico doordat personen voor meerdere uren vastzitten in een gesloten cabine waardoor het virus in een gunstige omgeving is om zich te verspreiden. Een vliegreis vormt een risico voor elke passagier en personeelslid op de vlucht. Een verwijzing naar de geldende sanitaire maatregelen toont niet aan dat de reis voor verzoeker niet bijzonder moeilijk blijft, of geen verhoogd risico voor de gezondheid met zich meebrengt.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij tijdens zijn reis naar en zijn verblijf in Colombia, de nodige sanitaire maatregelen niet zou kunnen naleven.

Deze motivering is geen antwoord op het geformuleerde argument. De bestreden beslissing toont niet aan dat de vereiste om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst het risico op besmetting, niet alleen voor verzoeker, maar ook voor elke persoon waarmee hij in contact komt, rechtvaardigt.

Dat iedereen de nodige sanitaire maatregelen hoort te volgen, is evident. Deze maatregelen maken het risico op besmetting echter niet onbestaand.

Er kan eveneens opgemerkt worden dat Colombia slechts 60% van haar bevolking reeds heeft kunnen inenten tegen het Coronavirus. Het tweede meest gebruikte vaccin door Colombia is het Sinovac, een vaccin dat niet goedgekeurd werd door de Europese Unie en haar lidstaten.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Tweede middel, genomen uit de schending van:

- *De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;*
- *De artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen.*

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Betrokkene verwijst naar het uiterst gewelddadig karakter van de situatie in Medellin. Echter, voor wat betreft de situatie in Medellin voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens zijn procedure van verzoek om internationale bescherming in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen — die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Medellin. Er wordt aan betrokkene enkel gevraagd om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in zijn land van herkomst. Deze Belgische ambassade is gelegen in Bogota. Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk in Bogota zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De volgende twee onderdelen bieden een antwoord op dit punt.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verenigt het begrip "buitengewone omstandigheden" van artikel 9bis door te stellen dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot Colombia niet kunnen weerhouden worden omdat deze niet geleid hebben tot een erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De buitengewone omstandigheden kunnen niet geassimileerd worden met de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om de subsidiaire bescherming toegekend te worden, zoals opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest nr.233.894 van 13.9.2019 van Uw Raad:

"Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoonbaar dat haar "leven in gevaar zou zijn", de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geëld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde

Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn, en dat de door de verzoekende partij geuite vrees werd onderzocht in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opnieuw de betekenis van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet verengd heeft, net zoals hierboven werd besproken. De verwerende partij maakt met haar repliek dan ook niet aannemelijk dat bovenstaand betoog van de verzoekende partij onterecht zou zijn." (eigen aanduiding)

De bestreden beslissing verengt het begrip buitengewone omstandigheden door te stellen dat het CGVS van mening is dat verzoeker veilig kan terugkeren naar Colombia.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt op deze manier verward met de voorwaarden voor internationale bescherming. De bestreden beslissing had een beoordeling moeten maken van de omstandigheid dat verzoeker specifieke moeilijkheden zou ondervinden voor de indiening van zijn aanvraag in Colombia, gelet op de gewelddadige omgeving in Medellin. Dit werd echter niet gedaan.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet naar Medellin hoeft te gaan maar zich naar Bogota kan begeven, waar de Belgische ambassade zich bevindt.

Deze verwijzing biedt geen afdoend antwoord op de aangevoerde argumenten van verzoeker in zijn aanvraag. Verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie. Deze heeft betrekking op zowel Medellin als Bogota.

Verzoeker verwijst naar de COI Focus van 02.08.2021 omtrent de veiligheidssituatie in Bogota:

"Eind mei 2021 lanceerde het bureau van de ombudsman een nieuwe waarschuwing voor het district Bogota omtrent de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in tien territoria van het district en twaalf aangrenzende gemeenten. In het district zijn de gebieden waarnaar de ombudsman verwijst Ciudad Bolivar, Usme, Bosa, Kennedy, San Cristobal, Rafael Uribe Uribe, Fontibón, Engativá, Suba en Usaquén. In het departement Cundinamarca gaat het om Soacha, Sibaté, Mosquera, Funza, Cota, Chia, Sopó, La Calera, Guasca, Choachi, Ubaque en Chipaque. De hier actieve groeperingen zijn de AGC, het ELN, dissidente FARC-groeperingen, Águilas Negras, Los Paisas en Los Boyacos. Volgens de ombudsman vormen de bedreigde gebieden vier knooppunten die twee doorgangsroutes voor drugshandel bevatten. De risico's op confrontaties hangen samen met de geschillen tussen de gewapende groeperingen over de toegang tot deze corridors. "

Deze informatie duidt niet op een bijzonder veiligere situatie in Bogota ter vergelijking met Medellin. Verzoeker, afkomstig uit Medellin, zou zich volgens de bestreden beslissing moeten vestigen in een andere stad, waarmee hij niet even gefamiliariseerd is en waar hij niet dezelfde contacten heeft als in zijn thuisstad en die niet bijzonder veiliger is dan zijn stad van herkomst.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Derde middel, genomen uit de schending van:

- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;
- De artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing stelt:

Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij bij zijn broer en schoonzus verblijft en dat er nog twee nonkels en één tante met hun gezin in België verblijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met deze familieleden voldoende hecht is of dat er enige vorm van afhankelijkheid is die een terugkeer naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Al deze familieleden wonen al zeer geruime tijd in België zonder betrokkene. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr 101.974 van 29.04.2013). Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn ouders, zijn minderjarig kind en zijn zus in Colombia verblijven (verklaring tijdens de procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds gesteld dat ook familiebanden buiten het kerngezin onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vallen (EHRM, *Moustacjuim v. België*, §36 en *Mustafa en Armagan Akin v. Turkije*, §19).

Familiebanden tussen volwassenen zullen geen automatische bescherming krijgen onder artikel 8 EVRM, behalve als zij buiten affectieve banden ook nog andere afhankelijkheidselementen aantonen.

Verzoeker verblijft in België bij zijn broer en schoonzus. Het EHRM besteedt aandacht aan andere elementen die de familiebanden aantonen, zoals het samenwonen, wanneer het aankomt op familie zonder juridische banden (EHRM, *Johnston en anderen v. Ierland*, n°9697/82 van 18.12.1986, §56).

Verzoeker is wel degelijk afhankelijk van zijn broer en schoonzus. In zijn huidige administratieve situatie, is hij financieel afhankelijk van zijn familie. Zo woont hij met hen samen en delen zij alle woonkosten.

De bestreden beslissing stelt dat er "(...) dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met deze familieleden voldoende hecht is (...)". Uit deze motivatie valt niet af te leiden wat volgens tegenpartij wel zou kwalificeren als "een voldoende hechte band" om een obstakel te vormen voor de indiening van de aanvraag in Colombia.

De bestreden beslissing schendt op deze manier de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, de artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 van het EVRM.

Vierde middel, genomen uit de schending van :

- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;
- De artikelen 9bis, en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing stelt dat:

De overige aangehaalde elementen (dat hij succesvol geïntegreerd is, dat hij vloeiend Frans spreekt en Franse les heeft gevolgd, dat hij Nederlandse les heeft gevolgd en dat hij ingeschreven is voor een inburgeringscursus) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. "

Elementen van integratie kunnen eveneens buitengewone omstandigheden uitmaken. Artikel 9bis, §2 sluit deze elementen niet uit:

"§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [2 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteits-

documenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]2;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Elementen die duiden op een integratie in België kunnen ook buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo heeft verzoeker in België reeds een belangrijk sociaal netwerk uitgebouwd.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62,§2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald:

“Buitengewone omstandigheid: coronavirus Covid-19-pandemie

In de huidige omstandigheden, en zolang de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 dit vereist, is het voor verzoeker niet mogelijk om België te verlaten en naar Colombia te reizen om er huidige aanvraag in te dienen.

Sinds het begin van de pandemie heeft Colombia haar grenzen gesloten, wat mijn cliënt in de onmogelijkheid plaatst om naar Colombia te reizen. De grenzen zijn, voorlopig, gesloten tot 1 oktober: "De sanitaire noodtoestand werd daarom door de Colombiaanse regering verlengd tot eind november, wat deze de mogelijkheid geeft om tot dan uitzonderlijke maatregelen te nemen. Sinds maandag 23/03 (OOuOO) is de inreis van internationale reizigers (van eender welke nationaliteit) via luchtverkeer verboden, wellicht voor de duur van de sanitaire noodtoestand uitgeroepen door het Ministerie van Gezondheid. Dit heeft een drastische daling van inkomende en uitgaande vluchten tot gevolg. Internationale commerciële vluchten zijn tot dan wellicht onbestaande. De maritieme, rivier- en landsgrenzen met Panama, Ecuador, Peru, Brazilië en Venezuela zijn gesloten tot 1 oktober (00:00) (eventueel verlengbaar). De Colombiaanse overheid stelde een nationale quarantaine in vanaf woensdag 25/03/20 en kondigde recent aan deze te zullen versoepelen in september; tot 1 oktober zal een « selectieve quarantaine » van kracht zijn. De huidige fase houdt nog steeds verregaande beperkingen in. Enkele binnenlandse vluchten worden terug opgestart, maar interstedelijk vervoer blijft beperkt. Verkeer van en naar de luchthaven El Dorado van Bogota is zoel nog mogelijk voor zij die tickets hebben voor de uitzonderlijke humanitaire vluchten (o.a. naar Europa) die af en toe georganiseerd worden." De Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat dit een geval van overmacht is: "Onderdanen van derde landen die België om redenen van overmacht niet kunnen verlaten Een onderdaan van een derde land die België om redenen van overmacht (quarantaine, annulering van een vlucht, sluiting van een grens, enz.) niet kan verlaten kan een machtiging om zijn verblijf te verlengen aanvragen. Om de verplaatsingen en de contacten te beperken kan deze aanvraag per mail aan het gemeente-bestuur van de verblijfplaats gericht worden". Deze buitengewone omstandigheden rechtvaardigen het indienen van deze aanvraag op het Belgisch grondgebied. Dit blijft het geval zolang de Belgische, Europese en Colombiaanse autoriteiten oproepen tot voorzichtigheid wat reizen betreft, in het kader van de coronavirus-pandemie. Een verplaatsing voor het indienen van een verblijfsaanvraag, die evengoed ter plaatse kan ingediend worden, zou ofwel onmogelijk ofwel onredelijk zijn, gelet op de ernst van deze pandemie. Humanitaire redenen Sluiting van de grenzen en medische situatie in Colombia Het sluiten van de grenzen door toedoen van de pandemie in Colombia vormen naast een uitzonderlijke situatie een humanitaire reden die de toekenning van een machtiging tot verblijf ten gronde rechtvaardigt."

Bijgevolg blijkt dat de verzoekende partij wees op de Covid-19 pandemie en stelde dat zij omwille van de sluiting van de Colombiaanse grenzen niet kan terugkeren naar het herkomstland alsook omwille van de ernst van de pandemie die een verplaatsing onredelijk dan wel onmogelijk maakt.

De verwerende partij heeft omtrent dit argument in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "Betrokkene verwijst naar de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 en verklaart dat Colombia in dit kader haar grenzen gesloten heeft en dat de inreis van internationale reizigers via luchtverkeer verboden is tot 1 oktober. Er dient opgemerkt te worden dat dit inreisverbod als dusdanig niet meer bestaat. Inreizen naar Colombia is nu wel mogelijk mits aan de gestelde voorwaarden wordt voldaan. Betrokkene toont niet aan dat hij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij niet kan voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden om in te reizen naar Colombia. Hij toont eveneens niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst."

2.7. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het waarborgen van een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" maar zij toont met haar theoretisch betoog dienaangaande geenszins aan dat de bevinding van de verwerende partij dat "hij (niet aantoonde dat hij) tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst" kennelijk onredelijk is of in strijd met enige hogere rechtsnorm. De Raad herinnert eraan dat de Covid-19-crisis een pandemie betreft en aldus de hele wereld heeft geraakt, waardoor overal ter wereld een risico op besmetting bestaat en het daarom noodzakelijk is de nodige hygiënemaatregelen te respecteren. Uit niets blijkt dat een terugreis naar Colombia een inbreuk zou vormen op de gezondheid van verzoekende partij wanneer zij de nodige hygiënemaatregelen respecteert. Haar betoog als zou de verwerende partij

geen rekening hebben gehouden met het argument dat een verplaatsing in de sanitaire context niet proportioneel is, gaat volledig voorbij aan hoger geciteerde bevindingen van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan voorts niet worden gevolgd in haar kritiek als zou de verwerende partij met de motivering dat *“Betrokkene [...] niet aan[toont] dat hij als Colombiaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen”* vereisen dat om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, moet worden aangetoond dat een terugkeer onmogelijk is. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk of onmogelijk is. Verzoekende partij heeft in haar aanvraag louter gewezen op de sluiting van de grenzen door de Colombiaanse overheid waarvan de verwerende partij niet kennelijk onredelijk of foutief heeft geoordeeld dat dit inreisverbod ondertussen niet meer bestaat. Verder heeft verzoekende partij gesteld dat zij zich in een situatie van overmacht bevond (quarantaine, annulering van een vlucht, sluiting van een grens, enz.). Nu verzoekende partij evenwel geen concrete stavingstukken van haar beweringen inzake de situatie van overmacht heeft aangebracht, is het ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat zij enige poging heeft ondernomen om terug te keren naar Colombia en dat deze vruchteloos was. Met de subjectieve en niet door objectieve stukken onderbouwde overtuiging in het verzoekschrift dat *“Op het moment van de indiening van de aanvraag (..) het voor verzoeker onmogelijk (was) om zich naar Colombia te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was”* en de reis *“(v)andaag niet onmogelijk (is) maar wel nog steeds bijzonder moeilijk”* doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond dat zij vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Colombia terug te keren. Waar zij blijft hameren op het gegeven dat een vliegreis een besmettingsrisico inhoudt, herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige hygiënemaatregelen aan de dag te leggen om het besmettingsgevaar te reduceren. Verzoekende partij lijkt er voorts met haar betoog vanuit te gaan dat omwille van het gevaar op besmetting, zowel voor zichzelf als anderen, de verwerende partij niet kan verwachten dat zij zich verplaatst naar Colombia om aldaar de aanvraag in te dienen, maar zij kan hierin niet worden gevolgd. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook in België. Net daarom worden hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Net zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land dient verzoekende partij ook voor haar verplaatsing naar Colombia en haar verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht te nemen om de kans op besmetting te minimaliseren. Verzoekende partij maakt, louter door het feit dat zij vanuit België dient terug te keren naar haar herkomstland, ook niet aannemelijk dat zij tijdens de vlucht of in Colombia zelf besmet zal geraken of anderen zal besmetten. Daarenboven, zoals reeds gezegd, is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat omwille van een mogelijk besmettingsgevaar van haar niet kan worden verwacht dat zij terugkeert naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, te meer zij de nodige hygiënemaatregelen kan hanteren bij terugkeer naar en verblijf in Colombia.

Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat slechts 60% van de Colombiaanse bevolking is ingeënt en het tweede gebruikte vaccin niet is goedgekeurd door de EU, ziet de Raad niet in wat de verzoekende partij hiermee wil aantonen. De Raad benadrukt nogmaals dat het de verzoekende partij toekomt om in Colombia de nodige hygiënemaatregelen te hanteren om het besmettingsgevaar te minimaliseren.

2.8. Verzoekende partij heeft voorts als buitengewone omstandigheid volgend element aangehaald in de aanvraag:

“Geweldsniveau in Medellin

Het extreem gewelddadig karakter van de situatie in Medellin werd reeds door de RvV benadrukt, zelfs wanneer dit door de Raad onvoldoende bevonden werd om de toekenning van een beschermingsstatuut te rechtvaardigen.

Zo stelde de Raad in het arrest 238.611 dat de aanvraag van verzoeker verwierp (stuk 3) :

“2.5.2. (...) Verzoeker is afkomstig uit de stad Medellin, in het departement Antioquia en heeft er bijna zijn hele leven gewoond en gewerkt. Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat er in de stad Medellin ongeveer 240 verschillende gangs aanwezig zijn met naar schatting 5.000 leden. Hoewel IISS wijst op de voortdurende territoriale invloed van de criminele bendes, haalt het instituut tevens aan dat voormalige no-go areas in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten

geïntegreerd zijn in de stedelijke maatschappij (COI Focus 2019, p.42). De COI Focus vermeldt verder dat de meeste incidenten van ontheemding, alsook het aantal moorden en de gevallen van afpersing, gelinkt zijn aan het (doelgericht) bendegeweld en confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes (COI Focus 2019, p.43). "

Zelfs indien verzoeker niet als vluchteling erkend werd en de subsidiaire bescherming niet ontving, is de situatie in Medellin, zoals beschreven in het arrest van de RvV, uiterst gewelddadig. Dit vormt een omstandigheid die, samen gelezen met de andere elementen van het dossier, de toekenning van een machtiging tot verblijf rechtvaardigt."

De verwerende partij heeft aangaande dit element in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *"Betrokkene verwijst naar het uiterst gewelddadig karakter van de situatie in Medellin. Echter, voor wat betreft de situatie in Medellin voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens zijn procedure van verzoek om internationale bescherming in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Medellin. Er wordt aan betrokkene enkel gevraagd om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in zijn land van herkomst. Deze Belgische ambassade is gelegen in Bogota. Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk in Bogota zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf."*

2.9. De Raad wijst erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat het begrip *"buitengewone omstandigheden"* wordt verengd tot of wordt verward met de omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden, op grond waarvan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de aangevoerde omstandigheden niet worden afgewezen als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat deze geen omstandigheden zijn die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat betreffende alle aangevoerde omstandigheden wordt nagegaan of deze het de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Colombia.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat indien de veiligheidssituatie in het land van herkomst of de regio van herkomst wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid de verwerende partij niet op dienstige wijze kan verwijzen naar het oordeel inzake haar verzoek tot internationale bescherming, indien het CGVS (en in casu ook de Raad) zich hier uitdrukkelijk heeft over uitgesproken. In casu wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Medellin maar dat zij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die reeds werden onderzocht in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Door louter te verwijzen naar de gewelddadige omgeving in Medellin maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar argumentatie waar zij verwijst naar de beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming waaruit gebleken is dat er inderdaad sprake is van crimineel geweld in Medellin maar dat niet kan blijken dat het geweld in deze stad dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico loopt daardoor te worden getroffen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat het geweld in Medellin haar verhindert of het haar bijzonder moeilijk maakt haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Door voorts op algemene wijze te verwijzen naar de veiligheidssituatie in Bogota, maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij ook naar Bogota kan. Uit haar aanvraag blijkt ook enkel dat verzoekende partij de veiligheidssituatie in Medellin aankaarte als reden waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kan indienen. Zij heeft aldus niet aangegeven dat de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen of meer specifiek in Bogota haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden te verwijzen naar Bogota om te stellen dat zij naar daar kan.

De in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoelde “*buitengewone omstandigheden*” zijn inderdaad niet gelijk te stellen met de omstandigheden die aanleiding geven tot internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van die wet. Dit neemt echter niet weg dat het geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt om rekening te houden met de vaststellingen die zijn gedaan in een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming om na te gaan of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van het voornoemde artikel 9bis (RvS 12 oktober 2021, nr. 14.611(c)).

2.10. Wat betreft de motivering in de eerste bestreden beslissing dat: *“Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij bij zijn broer en schoonzus verblijft en dat er nog twee nonkels en één tante met hun gezin in België verblijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met deze familieleden voldoende hecht is of dat er enige vorm van afhankelijkheid is die een terugkeer naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Al deze familieleden wonen al zeer geruime tijd in België zonder betrokkene. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Volledigheidshalve kan opgemerkt worde dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn ouders, zijn minderjarig kind kind en zijn zus in Colombia verblijven (verklaring tijdens de procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming)”* betwist verzoekende partij niet afhankelijk te zijn. Zij betoogt dat zij wel degelijk afhankelijk is van haar broer en schoonzus, gelet op haar huidige administratieve situatie. Zij woont samen met haar broer en schoonzus en deelt alle woonkosten.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.12. Waar verzoekende partij wijst op de band met haar broer en schoonzus, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, maakt het loutere feit dat zij omwille van haar illegale, minstens precaire, verblijfssituatie in België inwoont bij haar broer en schoonzus en dat de kosten worden gedeeld, geenszins aannemelijk dat zij zich in een bijzondere afhankelijkheidssituatie bevindt die maakt dat een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk is of strijdig met artikel 8 van het EVRM. Zoals de verwerende partij erop heeft gewezen, wonen alle familieleden waarvan sprake al geruime tijd in België zonder verzoekende partij. Verder blijkt niet dat verzoekende partij omwille van enige bijzondere afhankelijkheid van haar familie in België niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, te meer zij in het herkomstland ook nog haar ouders, minderjarig kind en zus heeft wonen. De banden die zij heeft met de in België verblijvende familieleden betreffen louter affectieve banden die niet verhinderen dat verzoekende partij terugkeert naar Colombia om aldaar haar aanvraag in te dienen. Verzoekende partij die 35 jaar is, en die blijkens het administratief dossier pas midden 2016 naar België is gekomen en aldus het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd – zij toont immers niet anderszins aan – maakt niet aannemelijk dat zij niet terug kan naar Colombia om aldaar de aanvraag in te dienen. Het loutere gegeven dat zij in België

op precare verblijfswijze inwoont bij haar broer en schoonzus en die bepaalde kosten voor verzoekende partij omwille van haar illegale verblijfstoestand voor hun rekening zouden nemen, doet niet anders besluiten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond

Voorts moet de verwerende partij geenszins motiveren wat zij verstaat onder voldoende *“hecht”* om aan te nemen dat verzoekende partij niet terug kan naar het herkomstland. De verwerende partij moet enkel motiveren waarom zij een ingeroepen element niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die verzoekende partij verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. In casu heeft de verwerende partij dit gedaan door te motiveren waarom de aangehaalde familiebanden in België een terugkeer niet verhinderen. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan deze motivering.

2.13. Het loutere gegeven voorts dat in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet integratie niet wordt uitgesloten als buitengewone omstandigheid, doet geen afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de door de verzoekende partij ingeroepen elementen te beoordelen en na te gaan of deze elementen haar verhinderen of het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. In casu heeft de verwerende partij geoordeeld: *“De overige aangehaalde elementen (dat hij succesvol geïntegreerd is, dat hij vloeiend Frans spreekt en Franse les heeft gevolgd, dat hij Nederlandse les heeft gevolgd en dat hij ingeschreven is voor een inburgeringscursus) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar haar integratie en meent dat deze haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden aangehaald om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog waar zij louter wijst op het hebben van een sociaal netwerk in België geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.14. De middelen zijn, voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER